

Mødet den 17. April 1913. (For lukkede Døre).

Fraværende: Marthin Hansen, Harald Jensen og Samuelsen.

1. (J. Nr. 60—1913). Andragende fra Aarhus Teater om Tilbagebetaling af den til Kommunen for 1912—13 erlagte Forlystelsesskat.

F o r m a n d e n erindrede om, at Byraadet tidligere havde vedtaget at eftergive Kommunens Andel for 1912—13, dog kun paa Betingelse af, at Statskassen ogsaa eftergav sin Del. Dette havde Statskassen imidlertid ikke gjort, og Budgetudvalget mente da, at man maatte henholde sig til den engang tagne Beslutning og altsaa ikke eftergive Kommunens Andel for 1912—13. Derimod kunde Udvalget indstille, at Forlystelsesskatten for de 2 næste Aar, for hvilke der af Statskassen vilde blive ydet Teatret et Tilskud paa 10000 Kr. aarlig, blev eftergivet for Kommunens Vedkommende.

S i m o n s e n ønskede for ikke at blive mistænkt for at have skiftet Standpunkt overfor det foreliggende Spørgsmaal at oplyse, at han ikke havde været med til at foretage Indstillingen. Situationen var blevet noget forandret fra tidligere Tid, og Taleren havde de senere Aar virket for at faa de store kommunale Tilskud til Teatret indskræn-

ket, men ved den nu foreslaaede Ordning vilde de imidlertid blive forøgede. Taleren skulde ikke stille noget Forslag, men han tvivlede stærkt paa, at man var inde paa den rette Vej.

M o u s t e n syntes ikke, at Byraadet kunde tage nogen anden Stilling. Byraadet havde selv sagt, at det vilde eftergive sin Del af Forlystelsesskatten, hvis Staten vilde eftergive sin. At Staten ikke eftergav sin Andel, men gav et kontant Tilskud i Stedet, var i Realiteten det samme, saa Teatret maatte i hvert Fald have moralsk Krav paa at faa den Kommunen tilfaldende Del af Forlystelsesskatten eftergivet.

J a k o b J e n s e n spurgte, om Kasseudvalget havde tænkt paa at forhandle med »Aarhus Stiftstidende« og »Jyllandsposten« om at faa dem til at holde op med de idelige Overfald paa Teatret. Disse Blades Overfald var nemlig Skyld i Miseren. Taleren erindrede, at den afdøde Direktør, Benjamin Petersen havde lidt meget under »Jyllandsposten«s systematiske Forfølgelse af Teatret, men skønt der flere Gange var sket Henvendelse til »Jyllandspostens« Redaktør, var der ikke sket nogen Ændring af Forholdet, før Benjamin Petersen var en nedbrudt Mand. Næppe var Jacobsen blevet Direktør, før »Aarhus Stiftstidende« begyndte Forfølgelserne og havde til Dato troligt fortsat dermed. Kunde den Slags Kritik ikke bringes til Ophør, var Tilskudene til Teatret kastet i Rendestenen. Taleren vilde derfor henstille, at der, før man bevilgede Eftergivelse af Forlystelsesskatten skete Henvendelse til de 2 Blades Redaktioner, om man kunde vente, at de vilde stille sig loyalt overfor Teatret. Kunde der ikke komme til at foreligge en Erklæring herom, vilde Taleren stemme imod Indstillingen.

Mikaël Johansen var lige saa ked af den mod Teatret øvede Kritik som Hr. Jakob Jensen, men havde den Overbevisning, at begge de nævnte Blade saa med stor Velvillie paa den Direktør, Teatret nu vilde faa. Det glædede Taleren meget, at der syntes at være Stemning i Byraadet for at yde Teatret den foreslaaede Støtte, og forhaabentlig vilde Teatret ogsaa med Tiden komme over Vanskelighederne.

N. Joh. Laursen kunde ikke tænke sig, at Byraadet skulde gøre sin Stilling afhængig af en Erklæring som den af Hr. Jakob Jensen omtalte. Derimod kunde han indrømme, at Teaterbestyrelsen havde en smuk Opgave i at skabe et godt Forhold mellem Teatret og Pressen. Taleren troede det af stor Betydning, at Byraadet hurtigt stillede sig velvilligt overfor Teatret. Statens Bevilling til dette var kommet frem under megen Modstand, saa det vilde sikkert ikke være uden Betydning, at ogsaa Byraadet bragte sit Offer for at hjælpe Teatret.

Formanden troede, at Forholdet mellem Teater og Presse snarere vilde forværres, hvis man vilde bede om godt Vejr. Det havde man i hvert Fald Erfaring for fra Hovedstaden. Under alle Omstændigheder maatte det da ligge udenfor Talerens og ogsaa Kasseudvalgets Opgave at henvende sig til Bladene i denne Sag.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 5²—1913). Andragende fra Oversergent J. P. Jensen, om hans Familie maa blive boende i ca. 2 Maaneder i hans Lejlighed paa **Fodfolkskasernen**, mod at han som hidtil til Byen betaler en maanedlig Leje af 20 Kr.

Formanden forelagde den fra Udvalget for Kasernens Benyttelse indgivne Indstilling, der

gik ud paa at give Tilladelsen indtil videre og saaledes, at Andrageren forpligter sig til at flytte med kort Varsel, hvis Kommunen skulde faa Brug for Lejligheden. Endvidere bemærkede Taleren, at Udvalget anmodede om at faa Bemyndigelse til at indgaa lignende Lejemaal, hvis der skulde komme Ønsker derom, hvilket var ret sandsynligt.

N i e l s J e n s e n ønskede i denne Forbindelse at pege paa, at flere Udvalg ikke var ganske klar over, hvorledes de havde at forholde sig med Hensyn til forskellige Forhold Kasernen vedrørende. Der var saaledes for flere Dage siden kommet Andragende til Markudvalget om Tilladelse til at benytte Eksercerpladsen til Dyrskue, men Udvalget havde ikke kunnet svare, fordi det ikke havde faaet Eksercerpladsen overdraget. Noget lignende var Tilfældet med Hensyn til Selskabshaverne ved Kasernen.

F o r m a n d e n oplyste, at det var ved en Fejltagelse, at Markudvalget var blevet spurgt angaaende Eksercerpladsen, som formentlig maatte høre under Udvalget for Kasernens Benyttelse. Markudvalgets Omraade var det samme som hidtil.

N. J o h. L a u r s e n vilde antage, at Selskabshaverne rettelig burde sortere under Forskønnelsesudvalget.

F o r m a n d e n saa intet til Hinder for at fastslaa, at Haverne hørte under Forskønnelsesudvalgets Omraade.

Indstillingen vedtoges. Udvalget bemyndigedes til fremtidig at afgøre lignende Andragender angaaende midlertidig Benyttelse af Kasernen.

3. (J. Nr. 16⁵—1913). Andragende fra Gæstgiverske Anna Jensen, Hjelmensgade 2, om **Eftergivelse af Brændevinsafgift.**

F o r m a n d e n oplyste, at Andragerinden vedblivende drev Restauration. Eftergivelse kunde følgelig ikke finde Sted.

Andragendet kunde ikke bevilges.

4. (J. Nr. 32—1913). Indstilling fra Brolægningsudvalget om at **bevilge Arbejdsmand Niels Rasmussen en aarlig Pension paa 500 Kr.** i Henhold til Pensionsreglementets § 14. (Se Side 2).

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 15⁹—1912). Andragende fra Olaf Manson Lundstrøm om **dansk Indfødsret.**

Byraadet vedtog at henholde sig til sin tidligere Erklæring, hvorefter Andragendet anbefaledes.

6. (J. Nr. 51—1913). Andragende fra Restauratør M. Mikkelsen Kaae om **Bevilling til at drive Restauration i Ejendommen, Hotel Dannebrog, Aagade 97.**

F o r m a n d e n meddelte, at Bevillingen søgtes i Henhold til Lovens § 21. Da der imidlertid ikke kunde siges at være særlige Forhold til Stede, hvilket jo var en Betingelse for at faa Bevilling efter § 21, og da Andragendet ikke var anbefalet af Politimesteren, kunde Bevillingsnævnet ikke anbefale Andragendet.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 52—1913). Andragende fra Hotelejer J. Petersen af Aarhus og fhv. Hotelejer S. Overgaard af Randers om Bevilling for sidstnævnte til at drive Gæstgiveri og Beværternæring med stærke Drikke i **Missionshotellet »Ansgar«**, Banegaardsgade 49.

F o r m a n d e n meddelte, at Petersen kunde faa Bevilling for sig selv, naar han begærede det, og at han forøvrigt allerede havde indgivet Begæring derom, men at Andragerne ønskede en ny Bevilling til Overgaard, fordi Petersen ønskede at

trække sig tilbage. Politimesteren havde anbefalet Andragendet, fordi Hotellet blev drevet godt og i Overensstemmelse med gode Principper, men Bevillingsnævnets Flertal havde ikke ment det rigtigt at give Bevillingen, fordi det laa i selve Navnet »Missionshotel«, at Forretningen burde være et Totalafholdshotel, og fordi det næppe kunde gaa an at give en ubegrænset Bevilling, selv om Forretningen kaldte sig »Missionshotel«.

Carl Laursen havde ikke været til Stede i Bevillingsnævnet ved Andragendets Behandling, men kunde slutte sig til Politimesterens Anbefaling af at tillade Overgaard at faa Bevillingen, mod at Petersen indstillede sit Borgerskab. Taleren ansaa Overgaard for en udmærket Mand og vilde gerne optage den af de Herrer Jul. Andersen og Lehmann fremførte Tanke om at give Bevillingen, naar Overgaard tillige opkøbte et andet Borgerskab, saaledes at der gik 2 Borgerskaber ud og kom 1 nyt til.

Formanden skulde indrømme, at Tanken om at lade 2 Borgerskaber gaa ud, naar et nyt kom til, kunde se meget tiltalende ud, men Bevillingsnævnets Flertal havde ikke turdet gaa med dertil, fordi det ikke vilde indlade sig paa Forhold, man ikke kunde overse. Følgen af den antydede Fremgangsmaade vilde i hvert Fald blive, at de Borgerskaber, der kunde opkøbes, snart vilde komme i stor Pris.

Jakob Jensen fandt det tilstrækkeligt, at der ved Beværterloven var skabt en hel Del Privilegier; man skulde ikke skabe endnu flere ved at følge Hr. Carl Laursen. Ved at imødekomme det foreliggende Andragende vilde man kun opnaa, at Ejeren af Missionshotellet kunde faa en Del mere for sin Forretning end ellers. Naar man

havde besluttet ikke at udstede ny Bevillinger, før Lavmaalet var naaet, skulde man blive derved. At realisere Tanken om at lade 2 gamle Borger-skaber gaa ud og sætte et nyt i Stedet, vilde bevirke, at de gamle Borgerskaber blev meget dyre, hvis de var i Drift, og var de ikke i Drift, vilde der intet naas derved. Taleren vilde tilraade at følge Bevillingsnævnets Flertal, fordi dets Standpunkt var det klareste og mest reelle.

J. C. P e t e r s e n syntes dog, der maatte ses paa, hvilken Forretning det drejede sig om. Missionshotellet var et stort og veldrevet Hotel, men det kunde vistnok ikke undvære Bevillingen for at kunne sælge Øl til Maden til de tilrejsende, og andre var der ikke Tale om, da Hotellet ikke blev drevet som almindelig Restauration.

J a k o b J e n s e n mente, at Ejeren ligesom alle andre maatte leje sin Forretning ud til en Mand, der sad inde med et Borgerskab, hvis han ikke selv vilde drive den. Det var meget muligt, at Forretningen nu blev drevet efter gode Principper, men man havde ingen Garanti for, at dette vilde blive ved, hvis Bevillingen blev givet.

M o u s t e n troede, det vilde blive en ret farlig Sport, om det kunde lade sig gøre at opkøbe de 130 Borgerskaber, der ikke blev benyttede. Da Ejeren havde Ret til at skænke stærke Drikke, var der intet haardt i at nægte at anbefale Andragendet; var han syg, kunde han antagelig faa Politimesterens Tilladelse til at holde en Bestyrer. Taleren saa ikke, at Byraadet gjorde Uret ved at sige, at det ikke vilde indrette det saaledes for Manden, at han kunde faa 40—50000 Kr. mere for sin Ejendom end ellers. I hvert Tilfælde vilde det være ganske imød Lovens Hensigt at give en ny Mand Bevillingen; kun i gan-

ske særlige Tilfælde maatte dette ske, men her var intet særligt til Stede.

F o r m a n d e n troede ikke, man kunde tænke sig at give Bevillingen, hvis det ikke drejede sig om et Missionshotel, som blev drevet overensstemmende med de Principper, som nu engang var raadende for den Slags Hoteller. Om Hotellet imidlertid fremtidig vilde blive drevet efter disse Principper, havde man slet ingen Garanti for.

L e h m a n n havde tiltraadt Hr. Jul. Andersens Forslag, fordi han var bange for, at Sagen skulde blive afgjort i Bevillingsnævnet, uden at han havde været til Stede. Taleren havde nemlig været forhindret i at give Møde, og da Politimesterens Anbefaling forelaa, havde han tiltraadt Hr. Jul. Andersens Forslag. Taleren var imidlertid glad ved det Standpunkt, Nævnets Fler-tal havde taget.

J. C. P e t e r s e n fandt vedblivende, at der maatte skelnes mellem Forretningerne, og at der maatte tænkes paa, at Ejendommen næsten var værdiløs, hvis den ikke kunde benyttes til Hotel. En Garanti for, at Forretningen ogsaa fremtidig vilde blive drevet efter de nu fulgte Principper, havde man deri, at det var paa den Maade, Hotellet lønnede sig bedst. Ejeren var svag, og baade hans og hans Eustrus Arbejdskraft var nødvendig, hvis de selv vedblivende skulde drive Hotellet. Det vilde derfor være af stor Betydning for dem, om Sagen nu kunde ordnes, som de havde tænkt sig.

J a k o b J e n s e n gjorde opmærksom paa, at Ejeren kunde fortsætte Forretningen lige til sin Død ved Medhjælp.

F o r m a n d e n troede det overordentligt farligt at komme ind paa Ejendomsvurderinger i den

Slags Sager. Skulde saadanne Hensyn tages, vilde man slippe et helt Princip i Loven.

Magnus Nielsen mente, at Hotellet var en Pryd for Byen, og at mange tilrejsende Familier benyttede det for dets fredelige og rolige Forholds Skyld. Grundtanken for den Slags Hoteller var netop at skabe Steder, hvor rejsende kunde finde Erstatning for deres Hjem. Skulde saadanne Hoteller ledes efter andre Principper, vilde de slet ikke gaa. Bevillingen søgtes da heller ikke, for at der kunde drives almindelig Restaurationsvirksomhed, men for at der kunde skænkes for tilrejsende eller holdes en lille Festlighed i Lokalerne. Taleren kunde tænke sig, at man i dette Tilfælde kunde anbefale, at Bevillingen blev givet »indtil videre«, saaledes den stod ved Magt, saalænge Hotellet efter Politimesterens Skøn blev drevet i samme Aand som nu, men bortfaldt, hvis Forretningen blev almindelig Restauration.

Jakob Jensen troede gerne, at Hotellet var en Pryd for Byen, men mente, at det netop derfor vilde være klogt at sørge for, at det ogsaa fremtidig blev drevet af den Mand, der drev det saa smukt. At give Bevillingen »indtil videre« skulde man ikke komme ind paa.

P. Petersen kunde ganske slutte sig til Hr. Magnus Nielsens Tanke om at anbefale, at Bevillingen blev givet »indtil videre«. Derved vilde man have naaet den bedste Løsning. Taleren troede, at det var ved den forkerte Ende at begynde at indskrænke Beværtningernes Antal, hvis man vilde begynde med de Forretninger, hvor det gik mest fredeligt til.

Formanden pegede paa, at Bevillingerne efter § 21 blev givet med ganske samme Begrænsning som andre, nemlig kun paa 5 Aar.

Simonsen havde erfaret, at man ved Styrelsen af offentlige Anliggender stod sig ved at holde paa Principperne, og mente, at man med den foreliggende Sag havde et Tilfælde, hvor det at anbefale vilde medføre kedelige Konsekvenser. Hvordan man end vilde forklare sin Anbefaling overfor andre Ansøgere, vilde man dog faa et Skær af Partiskhed paa sig. Taleren skulde gerne indrømme, at alle de gode Udtalelser om Hotellet var berettigede, men naar Byraadets Formand og Bevillingsnævnets Flertal mente, at det vilde være uoverensstemmende med Lovens Aand at give Bevillingen, kunde man ikke andet end at stemme imod at anbefale Andragendet. Byrådet var desuden heller ikke tjent med, at Ministeriet i Henhold til Loven nægtede en Bevilling, som Byrådet havde anbefalet.

P. Jensen gad vide, hvorledes Byrådet vilde stille sig, hvis der forelaa et lignende Andragende for »Royals« Vedkommende. Meningen med § 21 var dog, at den skulde anvendes, naar der var særlige Omstændigheder til Stede, hvilket der var i dette Tilfælde. Missionshotellet var et Familiehôtel, og naar Bevillingen kun blev givet for 5 Aar, havde man Haand i Hanke med, at det ogsaa blev drevet som saadant. Endelig maatte det ogsaa i denne Forbindelse erindres, at Overgaard var udmærket anbefalet af Folk, som kendte ham, og at Andragendet var anbefalet af Politimesteren. Skulde Politimesterens Anbefaling mangle om 5 Aar, vilde Taleren ikke tage i Betænkning at være med til at nægte at forny Bevillingen. Det var meget rigtigt, at man gjorde klogt i at handle efter bestemte Principper, men der vilde dog altid komme Tilfælde, hvor der maatte gøres en Undtagelse.

Christensen mente, at Sagen kunde ordnes ved, at der blev givet Gæstgiverbevilling, saaledes at Hotellet maatte skænke stærke Drikke for tilrejsende, men ikke for andre. Derved vilde der vistnok være opnaaet, hvad der ønskedes, og saa meget kunde Byraadet nok gaa med til, da Hotellet var en pæn Forretning, som ikke gerne skulde lægges Hindringer i Vejen. Bestyrersystemet skulde man helst bort fra. Skulde man indpaa at give en ny Bevilling, naar 2 gamle Borskerskaber blev indløst, kunde der i andre Tilfælde være lige saa god Grund til at anvende denne Fremgangsmaade. Taleren anførte som Eksempel herpaa en Forretning i Fredensgade. Denne Forretning havde været drevet i 9 Aar, men var nu blevet lukket, uagtet den stedse var blevet drevet pænt og ordentligt.

Formanden skulde til Hr. P. Jensens Udtalelse om, at Missionshotellet ogsaa fremtidig vilde blive drevet som nu, bemærke, at ingen kunde sige noget med Bestemthed derom. Til Hr. Christensen bemærkede Taleren, at der netop blev søgt om Ret til at skænke stærke Drikke for alle og enhver og ikke blot for tilrejsende.

Mousten hævdede atter, at der absolut ikke forelaa særlige Forhold. At Forretningen skulde sælges, kunde ikke kaldes et særligt Forhold.

Det vedtoges med 9 Stemmer mod 8 ikke at anbefale, at Bevillingen meddeles.

8. (J. Nr. 600—1912). Andragende fra **Aarhusbugtens Dampskibsselskab** om Bevilling til om Bord paa Baadene »Mols«, »Helgenæs« og »Samsø« at drive Beværtning med Ret til Udskænkning af stærke Drikke. — Anbefalet af Bevillingsnævnet.

Anbefaledes.

9. (J. Nr. 53—1913). Andragende fra Chr. Gundersen af Randers om **Bevilling til i Henhold til Lov Nr. 104 af 10. Maj 1912 at drive Restauration subsidiært baade Gæstgiveri og Restauration i Ejendommen Mejlgade 44.** — Ikke anbefalet af Bevillingsnævnet.

Kunde ikke anbefales.

10. Fra Bevillingsnævnet forelaa følgende Indstilling i Anledning af forskellige Andragender om **Tilladelse til at holde aabent til Kl. 12 Nat:**

»Bevillingsnævnet foreslaar, at Afgiften i Henhold til Beværterlovens § 29 fastsættes saaledes:

Restaurant og Variete »Kasino« aarlig 400 Kr.
+ 1000 Kr.

Hotel »Kronprinsen« aarlig 400 Kr.

»Grand Hotel« aarlig 400 Kr.

Cafe Rozzi aarlig 400 Kr.

Hotel »Danmark« aarlig 200 Kr.

P. Petersen, Jægergaardsvej 2 aarlig 200 Kr.

C. M. Christensen, Frederiksgade 86 aarlig 200 Kr.

Rs. Nielsen, Ryegade 3 aarlig 200 Kr. «

Formanden forelagde Indstillingen.

Carl Laursen kunde give Indstillingen sin Tilslutning, men mente dog, at en Afgift paa 200 Kr. vilde være mere passende for Kafe Rozzi's Vedkommende. Det var ikke rigtigt at sætte denne Forretning, der ikke havde ret meget at bestille mellem Kl. 11 og Kl. 12, i Klasse med de Forretninger, der bød paa Musik og Solistoptræden.

Jakob Jensen mente, at Rozzi's Kafe havde ikke lidt at bestille mellem Kl. 11 og Kl. 12, og at 400 Kr. nok kunde være passende, hvis Afgiften skulde fastsættes efter Omsætningen.

Hotel »Danmark« vilde sikkert ogsaa nok kunne bære en Afgift paa 400 Kr.

Christensen vilde anbefale at blive staaende ved en Afgift paa 200 Kr. for Hotel »Danmark«, da denne Forretning nærmest ønskede Tilslutning til at holde aabent til Kl. 12 for de tilreisendes Skyld.

Indstillingen vedtoges, dog saaledes at Afgiften for »Cafe Rozzi« sættes til 200 Kr.

11. (J. Nr. 12¹—1913). Indstilling om Tildeling af forskellige **Aldersundersøttelser**.

Indstillingen vedtoges.

12. (J. Nr. 68—1913). Udkast til Skrivelse til Regering og Rigsdag vedrørende **Erstatningskravet i Anledning af Fodfolksgarnisonens Flytning**, saalydende:

»Efter at det ved kongelig Resolution af 30. September 1911 var bleven bestemt, at hele den hidtil her garnisonerende Infanteristyrke skulde flyttes her fra Byen, indgav Aarhus Byraad — i December Maaned s. A. — til Regering og Rigsdag et Andragende, hvori Raadet anholdt om, at Garnisonsforholdene i Jylland maatte blive ordnede saaledes, at Aarhus beholdt den Infanteristyrke, som da havde Garnison i Byen: 3 Batailloner, eller dog i det mindste to Batailloner af denne Styrke. Et Aftryk af dette Andragende vedlægges (Bilag A). Ved Skrivelse af 8. Juni 1912 meddeltes det imidlertid Byraadets Formand, at Folketinget, efter at det nævnte Andragende havde været indbragt i dette Ting, ikke havde fundet Anledning til at foretage videre i Sagen.

Byraadet henvendte sig da ved Skrivelse af 6. September f. A. (Bilag B) til Krigsministeriet og anholdt — principalt — paany om, at en

Ændring som foranført af Garnisonsforholdene maatte finde Sted, man krævede tillige, for det Tilfælde at Krigsministeriet maatte fastholde sin tidligere Stilling til Sagen, Erstatning for det Tab, Kommunen vilde lide ved Infanteristyrkens Flytning, og henstillede til Ministeriet, at der indledes Forhandlinger mellem dette og Byraadet angaaende Erstatningens Størrelse.

Der er derefter mellem Ministeriet og Byraadet bleven korresponderet angaaende det Spørgsmaal, hvorledes Erstatningen burde fastsættes, med det Resultat, at Ministeriet har udtalt, at man maatte anse et Beløb af ca. 190000 Kr. for at være en billig Erstatning til Aarhus Kommune i den ommeldte Anledning, og at Ministeriet, saafremt Byraadet kunde indgaa derpaa og vilde indsende et paa Grundlag deraf affattet Andragende til Rigsdagen, vilde interessere sig for, at en saadan Erstatning tilstodes Byen.

Byraadet tillader sig da i Henhold til denne Udtalelse fra Krigsministeriets Side at henvende sig til Regering og Rigsdag, idet man anholder om, at den ommeldte Erstatning maa blive bevilget og Kommunen udbetalt. Med Hensyn til Begrundelsen af dette Byraadets Andragende tillader man sig i det hele at henvise til det før ommeldte, af Byraadet tidligere til Regering og Rigsdag indgivne Andragende og skal endnu kun tillade sig følgende Bemærkninger.

Byraadet mener i dette tidligere Andragende fyldestgørende at have paavist, at der ved den skete Flytning af Infanteristyrken her fra Byen er tilføjet Aarhus Kommune stor Uret, idet Flytningen er sket i Strid med de Tilsagn, der i sin Tid, da Kasernerne her i Byen opførtes,

af Krigsbestyrelsen gaves Kommunen angaaende Garnisonens uforandrede Forbliven i Byen. Og dette Brud paa de saaledes givne Løfter er saa meget mere grelt, som Infanteristyrkens Flytning skete til Fordel for en By, Fredericia, der er beliggende ved Søen, nær ved Landets sydlige Grænse, og som, uagtet den i en lang Aarrække har haft Garnison, ikke har opført Kaserne og heller ikke, saavidt vides, har givet noget Tilsagn om nu at gøre det.

Det er ganske vist af Krigsministeriet udtalt, at Aarhus Kommune efter Ministeriets For-
mening ikke kan siges at have noget juridisk Krav, men kun et Billighedskrav paa Erstatning i paagældende Anledning. Byraadet maa i saa Hensende tage ethvert Forbehold. Krigsministeriet sigter ved den anførte Udtalelse vel nærmest til den Passus i Overenskomsten af 1881 § 10: at Krigsministeriet i Tilfælde af Garnisonsforandringer eller lignende vil »interessere sig hos Lovgivningsmagten for, at billig Erstatning for det lidte Tab tilstaas samme (Kommunen). Men denne Bestemmelse behøver sikkert ikke at forstaas saaledes, at den udtømmende skulde angive Omfanget for Krigsbestyrelsens og altsaa Statskassens Erstatningspligt. Det vilde formentlig være urimeligt at antage, at et Brud paa en Overenskomst som den herom-
meldte — naar et saadant Brud tilmed er saa øjensynligt som det her foreliggende, idet der, som tidligere anført, slet ingen Grund er anført eller kan anføres for den skete Garnisonsforandring — ikke skulde medføre en Erstatningspligt, der eventuelt kan gøres gældende ad Ret-
tens Vej.

Angaaende Erstatningens Størrelse kan Byraadet i det hele henvise til den, som anført, mellem Krigsministeriet og Raadet førte Brevveksling, af hvilken et Aftryk vedlægges (Bilag C). Krigsministeriet har anset en Erstatning til Beløb ca. 190000 Kr. for at være en billig Erstatning, og Byraadet har, selvom man hellere havde ønsket en nærmere Drøftelse af dette Spørgsmaal, vedtaget at akceptere denne Fastsættelse af Erstatningens Beløb, selvfølgelig under den Forudsætning, at Beløbet bevilges indenfor en rimelig Tidsgrænse. I Henhold hertil tillader Byraadet sig da, som anført ærbødigst at anholde om, at der maa blive bevilget Kommunen i Erstatning for Infanteristyrkens Flytning det anførte Beløb 190000 Kr.

Ligesom Kommunen maa forbeholde sig Adgang til, hvis Erstatningen ikke bevilges, da at gøre sit formentlige Krav overfor Statskassen gældende ved Domstolene og i saa Tilfælde at nedlægge Paastand om Erstatning uden derved at være bunden ved Erstatningens Fastsættelse til det oftnævnte Beløb 190000 Kr., saaledes maa man ogsaa tage Forbehold med Hensyn til de yderligere Erstatningskrav, som maatte fremkomme, naar andre Dele af Garnisonen bortflyttes her fra Byen, saaledes som det stadig forlyder, at der er Tale om.»

Udkastet vedtoges.

